

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Andrzej Daczyński

Sędziowie: SA Jan Futro (spr.), SA Mariola Głowacka

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2012 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N.

przeciwko (...) Publicznemu Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) Samodzielnemu Publicznemu (...) w C.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 października 2012 r.

sygn. akt I Nc 448/12

1. uchyla zaskarżone postanowienie;
2. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawia do orzeczenia końcowego.

Mariola Głowacka Andrzej Daczyński Jan Futro

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd I instancji stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Lublinie jako miejscowo i rzeczowo właściwemu.

W uzasadnieniu wskazał, że w wiążących strony umowach jednoznacznie wskazano, że Sądem właściwym do rozstrzygania wszelkich sporów wynikających z umów będzie właściwy rzeczowo Sąd Powszechny w Szczecinie (art. 46 § 1 k.p.c.). W tych okolicznościach Sąd ten należy uznać za wyłącznie właściwy do rozpoznania sprawy, a wyłączną właściwość sąd bierze pod rozwagę z urzędu (art. 200 § 1 k.p.c.).

Na postanowienie to zażalenie wniósł powód zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na rozpoznanie sprawy, a w szczególności art. 202 k.p.c. w zw. z art. 46 § 1 k.p.c. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że właściwość wyłączna w rozumieniu art. 46 § 1 k.p.c. jest tożsama z właściwością usuwalną za pomocą umowy stron w rozumieniu art. 202 k.p.c.

W konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Rozpoznając zażalenie Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne.

Wobec wyraźnego wyłączenia w art. 202 k.p.c. dopuszczalności badania przez sąd z urzędu swojej właściwości dającej usunąć się za pomocą umowy stron, przyjęć należy, że sąd z urzędu bada jedynie naruszenie właściwości rzeczowej oraz wyłącznej właściwości miejscowej.

W niniejszej sprawie jak wynika z załączonych do pozwu umów, z których powód wywodzi swe roszczenie, strony zgodnie z dyspozycją art. 46 § 1 k.p.c. poddały wszelkie spory, wynikające z łączących ich umów do rozstrzygnięcia przez sąd powszechny właściwy dla siedziby Zamawiającego tj. w tym przypadku Sąd Okręgowy w Lublinie (k. 23, 28, 51, 59, 65, 87). W związku z tym mamy do czynienia z właściwością miejscową usuwalną. W takiej sytuacji wniesienie sprawy wbrew postanowieniu umowy przed sąd właściwy według przepisów kodeksu postępowania cywilnego, daje pozwanemu jedynie możliwość zgłoszenia zarzutu niewłaściwości do chwili wdania się w spór, co do istoty sprawy.

Sąd natomiast z urzędu nie bada tej niewłaściwości również przed doręczeniem pozwu (art. 202 k.p.c.). Wobec tego Sąd I instancji nie był uprawniony do weryfikacji z urzędu swojej właściwości.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 postanowienia.

Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Nie jest takim orzeczeniem niniejsze postanowienie. Zasada odpowiedzialności za wynik procesu, jest naczelną zasadą w zakresie kosztów procesu przyjętą przez kodeks postępowania cywilnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2011 r., I CZ 67/11 LEX nr 1084691) Zgodnie z tą zasadą powód wygrywający proces ma prawo żądać zwrotu także kosztów postępowania incydentalnego. (z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 1973 II CR 159/73 - OSNC 1974/5/90).

Mariola Głowacka Andrzej Daczyński Jan Futro